

EVA A MIREK

Tituly jsou různé. Aniž bychom to tušili, každý z nás má nějaký. Možná jste se s ním smířili jako se svou přezdívkou a možná je vám proti srsti, protože jej cítíte jako nadávku. Hlas lidu, hlas boží. Jste tím, čím vás zve lid. Nepodceňujte příliš veřejné mínění a snažte se zjistit, jaký titul vám byl udělen. A než se začnete čílit nad jeho nepřístojností, zamyslete se. Zamyslete se, zda vám tak „ošklivě“ říkají, protože vám závidí vaši výjimečnost, anebo s vámi opravdu není něco v pořádku.

Moji rodiče byli vždycky „Eva a Mirek“. Kamkoli vstoupili, v práci, ve všech spolcích, jejichž byli jako aktivní sportovci od nejuťlejšího mládí členy, všude se jim říkalo jen „Eva a Mirek“. Mamce tak dokonce říkali i její žáci. Po letech se setkávám s tím, že jsem představována jako „dcera od Evy“, po němž následuje rozpačité ticho s kradmým ohlédnutím, zda někdo kompetentní nic nezaslechl. Zvyk je železná košile, i když máte třicet let po maturitě.

Jedny z mých prvních vzpomínek se vážou ke starému lyžařskému vleku, který si místní lyžaři postavili svépomocí. Jeden dobrovolník vždycky svezl dolů konec vlečného lana, na ně se pověsilo několik lidí, vlekař nahoře zapnul motor navijáku, vytáhl lyžaře nahoru, další obětavec svezl lano dolů, a tak to šlo celý den. S tím lanem jezdil nejčastěji velký, prostoduchý chlapec Honzík Havel, oběť Rh faktoru. Tuhle práci nechtěl nikdy nikdo dělat, jen Honza si vždycky moc chválil, jak dobře si zajezdil. Dnes, kdy už tu s námi není ani můj táta ani Honza, řekla mi jeho maminka, že to byly Honzovy nejšťastnější chvíle a že je mému tátovi vděčná, že nad ním vždycky držel ochrannou ruku. „Víte,“ řekla mi, „ti ostatní už z něj měli jenom legraci. Mirek v něm viděl člověka.“

Sedávala jsem s tátou nahoře v dřevěné boudě, koukala, jak na ovládacím panelu střídavě svítí červená a zelená, a snila nekonečné fantastické příběhy (kdybych tak tenkrát uměla psát!), abych nemusela myslet na to, že je mi zima a že mě táta, až mu skončí služba, posadí do ruksaku a bravurními oblouky juniorského mistra republiky ve slalomu poveze dolů. Strašlivě jsem se bála. A bojím se dodnes. Zahnána do kouta si na sjezdovky občas stoupnu, ale požitek z toho nemám v žádném případě.

Ostatně mám z pohybu požitek málokdy.

Rukama mých rodičů prošla spousta mládeže a vyšla z nich jako zdatní sjezdaři a pružné gymnastky. Jen já ze všeho nejraděj seděla na koni na dél a snila, jak na hřbetě grošáka klušu po boku tří mušketýrů vstříc hrdinským činům. Ani to, že jsem v šesté třídě odmítla nacvičovat na spartakiádu nelze v nejmenším považovat za projev předčasné politické uvědomělosti. Prostě se mi nechtělo.

„Dostaneš z tělocviku čtyřku,“ křičel na mě propocený tělocvikář poté, co dostal do pětimetrové výše osmdesátikilovou Květu. Jenže já měla závratě a nebyla jsem ochotná vyšplhat ani metr, abych dokázala dobrou vůli, i kdyby přede mnou pan učitel klečel, natož když na mě řval.

Byla jsem pro svoje rodiče zklamáním. Každý robě se holt nepovede.

Než jsem pobrala rozum, říkala jsem našim taky „Eva a Mirek“. Jako všichni. Jak šel čas, udělala jsem z nich „mámu a tátu“, protože jsem potřebovala tátu s mámou, ne trenéry. Vždyť i oni se měnili. Mamka ta cvičila pořád o sto šest, ale táta se nějak nemohl vyrovnat s tím, že už nemá ten fortel, že mladší ho předhánějí a vůbec se všechno mění. Přestal lyžovat, nechal volejbalu a pomalu se stáhl do ústraní. Svoji sportovní činnost omezil na to, že jednou za rok navštívil na sokolský ples guláš a pak se na tom plese parádně zpumpřlíkoval.

A přece. V den jeho pohřbu se sešlo tolik lidí, že je nepobral autobus. Šel kolem někdo a ptal se, co že je kolem tolik národa. Řekli mu:

„Mirek má funus a my už se nevešli do autobusu.“

A ten člověk, co šel jen tak kolem a měl na to odpoledne úplně jiný program, sehnal ještě někoho, vzali auta a všechny ty lidi odvezli až do semilského krematoria, aby ten pohřeb nezmeškali.

Táto a mámo. Lásku k pohybu se vám do mě natlouct nepodařilo. Ale to, že člověk má žít tak, aby jeho nejvzácnějším titulem bylo jeho vlastní poctivé jméno, to nezapomenu nikdy.

Děkuju.